

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DISSAPTE SI TÉ VENT A SA FLAUTA

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

Molts d'anys

A nostros germanets els *Ignocents* de qualsevol classe, estament, categoria i nació del món, les desitjam molts d'anys de vida i d'innocència.

Cada dia du la seva malícia llèpola d'innocències, qui les s'engoleix desenfreidament.

Tot-hom vol esser maliciós, se creu tenir pipella i més finor d'ull que un covo d'alatxa.

I per una de tantes aberracions de l'artifici de la vida, posam la felicitat en la malícia. Però si ho miram de prim compte, quedam re-dc-convencuts de que la pau, la ventura, l'il·lusió, aqueixa piedosa fada de la vida humana, són plantes qui només se nodreixen en el camp de l'innocència.

Qui no enyora la felicitat de l'infantesa?

Qui no tornaria de bon grat a la delitosa il·lusió de l'adolescència?

Nosaltres *ignorants* qui tributam veneració relligiosa a l'Innocència en totes ses formes, aprofitam molt agraçosament l'avinentsa de la diada d'avui, per dir a tots els innocents:

Molts d'anys! vos desitjen els vos-tres germans

IGNORANTS.

Bona notícia

El grant èxit que ha obtingut la nostra garrida i estimada *IGNORANCIA*, mos ha feta veure la manca que hi ha a Mallorca d'un bon diari independent, i que no men por a les baixes de subscriptors per cantar clara i llampant tota la veritat. Per això hem pensat de convertir aquest modest setmanari en un gran diari rotatiu que tirarà d'esquena els millors del continent.

Sense reparar en sacrificis, hem encarregada a Barcelona tota la maquinària i arreus que calen i ho esperam en el vapor que arribarà avui, Deu volent, per tal de poder començar la pu-

blicació el dia de cap d'any.

Alegran-vos-ne, tots, que noltros també mos n'alegram!

L'ESPORTMAN

Deu m'alliberi de parlar contra l'esport o el deport, que és paraula més nostra. Un moderat exercisi físic és indispensable a tota persona nada, i no tenc de ser jo qui vituperi la seva pràctica. Però es dóna el cas que n'hi ha qui prenen els esports com a fi únic de l'existència. Contra aquets anam, no contra'ls moderats.

L'esportman propiament dit és avui en dia més abundant de lo que sembla. Tots vosaltres en coneixen qualcún, però no va especialment per cap d'aquets coneguts. Va pels qui no coneixeu. Ja diu el faulista castellà (També sabem un poc de castellà encar que escriguen en la mateixa llengua que parlam!):

*A todos y a ninguno
mis advertencias tocan;
quién haga aplicaciones
con su pan se lo coma.*

I així ha d'esser. La crítica de costums i la sàtira per ser honrades convé que sien impersonals, maldament les llevi efecte dramàtic.

Però tornen a l'esportman que l'havíem deixat tot-sol. I l'esportman que vos vull pintar, no pot estar tot-sol, per la senzilla raó de que s'avorreix més que una ostra. En haver fulletjat el «Nuevo Mundo» i la premsa diària local, ja ha acabat les seves cabòries intel·lectuals. Aquí lo que precisa és desenvolupar els músculs tant com se pugui, i en sembla que la lectura no els desarroila gaire.

El meu esportman ha d'esser distingit de precis, encara que visqui a Sa Gerreria.

Si deixa el camp de futbol, s'en va al *skating*. Quan és descalça els patins, agafa la ragueta del *tennis*. I així fins que està rendit del tot.

Tenia a cà-seva una munió de medalles i copes dins un armari: Un dia li vaig demanar què aclaria de tenir tot aquell carro-portal, i me va respondre que, encara que no li tregués cap cèn-

tim, sempre li donava glòria davant l'humanitat. Un any després em vaig enterar que ho havia venut tot per a fondre. Així passa la glòria terrenal...

En quant a l'indumentària, per ell es més interessant el trenc dels calçons que la venguda de Wilson a Europa. El fer-se la corbata és també de tan capital importància que si un dia no li sortís del tot bé, seria capaç de no moure-se de cà-seva. Però això no és fàcil que succeeça perquè realment hi té una manya especial.

Si el voleu tenir a pler dau-li tés-dansants cada vetlada i allà va mudar el programa als pacients tzigans qui amb les casaques sonen insistentment els *tangos* i els *one* i *twosteps*.

També pren part a les *corrides* de beneficència. Si el bou el fer, tal dia farà un any: mai és perdut un poc d'eroisme. Quan arriben toreros de primera categoria, fraternisa amb ells i els convida a pendre cafè.

Però tot això és secundari. L'esport és lo essencial i lo que li ocupa totes les hores. Si no hi hagués esport no sabria que fer-ne de la vida.

EL SEN TÓFOL DE SA ROTA

AMOROSA

Les hores que pas lluny de tu, enyorada meva, que són de llargues!

La teva gràcia me té enlluernat de tot. Som com un papelló encisat de la lluna de ta mirada. Te tenc dins mi, dins la meva sanc, dins la meva ànima; o més ben dit, estic près i amarat de la teva amor, com una esponja dins la mar.

Ets ma vida, Vida mia; ets ma esperança, Esperança mia; ets mon bé i mon tot.

Tu, tota tu, me tens captivat i som la teva cosa...

Lluny de tu, la vida'm defalleix, com si'm mancàs l'alè i el meu cor s'asfixia d'amor. Vida mia!

Es mitja nit. Me som separat d'ella per una temporada. Ho podré suportar?

Les batallades d'en Figuera cauen com llàgrimes de bronzo sobre mon cor adolit per la separació.

Fins quant no't tornaré veure, enyorada?

Mon cor desmaia i la vida'm fuig.

Una òliba siula. El vent cantussetja: és la cançó de mon cor a la mia amada.

Si tu deixaves d'estimar-me, Vida mia...!

NIN.

LA CASA VELLA

Té la casa vella molts íntims recorts; par que encara surtin les veus dels seus morts com si tots guaitaven entre les parets que tapen tapiços i contenen secrets.

Són ombres difuses que'lze veim creixent arremolinades dins el pensament qui s'enlaira amb pena a dins nostron pit i ofega'l silenci, el esglai d'un crit.

Passa per la vista tot quant ha passat com a muda cinta dins l'ambient callat, tot fent batagar la remor aquella qui's deixa sentir dins la casa vella.

Magnífica sala amb vell cadiram, i damunt l'estora un braser d'aram qui ja no escalfa ni s'aguanta dret: sa cendra esmortida nos fa sentir fret.

Veim retrats a l'oli, pirtats cavellers uns vestits de frares, altres, de guerrers: són els antics avis qui allà són quedat com un'ombra morta de l'ergull passat.

Hi ha un rellotge. Deu sab quin temps fa que cansat de córrer també s'atura com també s'atura tot quant fa camí; puis rellotge i vida té igual destí.

Veim la cambra freda, lilit entorcillat, tapaments de seda d'esquisit brodat; tot pensant tot-d'una en qui s'hi morí, i'l veim dins la pensa com si fos ahí.

Veim ciris ensesos degotant mig torts, les portes mig closes, tot gemecs i plors .. Es que'n aquella hora el moment precís viu la nostra vida d'un passat encís.

ZA LA MORT.

Vora el Braser de Ca'n Gil ⁽¹⁾

...Bono Bernat, i què és això de *zona franca*? perque ara pareix què els nostros diputats estan tots contents de que el Rei los rebés i los digués «endevant ses atxes!...»

—També diuen que es ministre d'Hisenda (aquell senyor tan gros qui va venir a Mallorca quant sa darrera esposició) ha dit que hu estudiarien que estava molt bé això de *zona franca*.

—*Malo*, respongué mestre Joan. Perque mirau; jo no recort en sos meus seixanta anys, cap assumpto referent a Mallorca, que si els madrilenys han dit que l'havien d'estudiar, s'hagi duit endevant. Estudiar, p'els madrilenys, vol dir «Anauvos-ne contents i alegres que a un altre forn pasten» Perque a Madrid no pasten, sino que menen; els qui pastam, som noltros; ses regions enviàm es pà fet an aquells senyors de Madrid perque decidesquen ses nostres necessitats.

—¿I perque feim això de pastar pels al-

(1) La frase popular «Això se pot dir aquí i an es Braser de Ca'n Gil» l'aplica el poble per demostrar que lo que ha dit, és un fet verídich, bò o dolent; i que la seva invenció és fer-lo públich: de modo que «el braser de Ca'n Gil» venia a ésser pels nostros avants-passats, una espècia de tribuna pública on se reunien menestrals, amos i manobres, per contar, discutir i comentar els fets públics ocorreguts i d'interés per Mallorca.

tres? respongué un jovença forner qui es-collava.

—¡Ah fill meu! Has de pensar i creure que això de l'unitat d'Espanya, d'aquesta àguila, que va dir En Maura, se compòn de plomes, i ses plomes som noltros, ses regions, i d'una àguila tan grossa com era Espanya altre temps, manejada i dirigida per aquests senyors de l'unitat espanyola, avui en dia ha perdut tantes plomes que no pot volar i pareix un tort. Endemés que tot això de *zona franca*, en cas que se donàs a Mallorca, seria una broma i res pus; perque, no hi poseu cap dubte que sa gran cantitat de doibés que són mester per dur a s'enfront això de *zona franca*, sino los treuen els mallorquins; d'allà, res vendrà..!

—Mirau que hu som beneits els mallorquins; —contestà el jovença forner, perque això d'haver de pastar p'els altres... ja vos posareu aquestes plomes an es capell.

—I a Canaries mestre Joan que és lo que hi ha? Que no és això de *zona franca*?

—¡Ca homo! En aquelles Illes, que encara són espanyoles i no heu pareixen, lo que hi ha esport franc: Sabs que és de diferent això estimada! Els canaris canten millor que'ls mallorquins

—¿I que vol dir port franc?

—Port franc an es meu entendre, vol dir poder carregar i descarregar els barcos de totes ses nacions del món a qualsevol port de l'illa sense haver de pagar drets de aduanes.

—Per aquí, per aquí, contestà un altre; això és més just i molt més lliberal que sa *zona franca*.

—Ja ho crec. Aixís tant serien els ciutadans com els sollerics, alcudiençs, felanitxers, etc. amb sa *zona franca* solament se n'aprofitarien un grapat de comerciants de Ciutat.

—Bono idò, els nostros diputats lo que havien de fer, era demanar port franc; per tota Mallorca en lloc de això de *zona* que pareix un nom de militars.

—*Ni más ni menos*, però els nostros diputats s'estimen més beure s'aigo del riu *Manzanares* de Madrid, que del riu Llobregat de Barcelona; i això que an el *Manzanares* hi van a rentar totes les buguederes madrilenyes, i el Llobregat, si té ses aigos *turbias* (com va dir un diputat mallorquí, conservador ara i maurista suara) heu són del treba i de les moltes fàbriques que a la seva vora se són alsades.

—Idò jo, mestre Joan, m'esfimaria més beure aigo de fàbrica que aigo amb llexivada. Hi ha diferència ferm de sa corrent d'aquets dos rius.

I tanta, però tu sé cert que votares pel *Manzanares* quant ses derrerres eleccions, i aquí està es tai, que no sabeu que votau. Els mallorquins no tenim cap ideal; votam D. Pep, D. Joan i D. Bernat, sense voler sabre quines idees i opinions representen aquets senyors; sa qüestió és porer-se presentar a ells i conseguir qualche empleo.

—I tira murtera i paga pagès; contestà l'amo en Biel, després d'haver prèns una co-

pa d'erbes i haver-se escaufat un poc ses mans, *vora el braser de ca'n Gil*.

UN CONRADOR

LA PARENTELLA

Es dia de St. Tomàs, va ésser per mi un d'aquells dies en que un s'aixeca de mal signe i res li surt a s'en endret en tot lo dia. De bon matí ja me dugueren un caramull de comptes que vaig haver de pegar amb lo mateix gust que si me arrancassen altres tants de caixals. La mal humor se va apoderar de mi; dos ulls de poll que tenc comensaren a provar-se a veure quin ponyia més fort, i per acabar de fer la festa, devers les deu i mitja invadiren ca-meua una partida de parents pagesos.

Entraren fent bogiot i crits, donaren aferades p'el coll i *besades de dida* a la meua dòna; i a mi els dos mascles (cosins tercers meus) me espenyaren s'espatla a forsa de pegar-m'hi cops.

—¿I que sou voltros? vaig dir jo, procurant posar la cara alegre, encara que s'ànima me va caure més avall d'els talons.

—Si homo, si, respongué en Tomeu, mentres me pegava estreta an el bras, en senyal de aprecí i fent-me creure que el me rompia.

—Si, va continuar una vella de prop de 80 anys a la qui dic tia no sé per que, fent sa llagrimeta. Jo no he volgut morir-me sense veure per darrera vegada sa fira de St. Tomàs i els-e son di; «jo venc amb voltros», i aquí son.

—Guapo, guapo, vaig respondre. Ara podrem berenar i tot d'una a fer quatre pases.

Amb això se meua dòna ja havia tret una sobressada i veria-negre perque pegassen un roec, però na Bet-Maria (una de les meves parentes) que de lletja no pot dormir i és la beata número ú del poble, va fer notar en veu prima i tò de monja, que era abstinència.

—Jesús, Deu meu—digueren totes les dónes,—és ver; ¿i ara que hem de fer?

—Farem ous menats—resolgué sa meua dòna. I la criada va haver de córrer a la botiga perque no hi havia ous abastament.

Los vaig deixar que s'atapisen i vaig partir a arreglar un parell de feines, que vaig dir que tenia per poder-los fogir.

Fins devers mig dia no vaig tornar a casa, on hi havia un truí del dimoni; tots xerraven amb un pic, els infants jugaven dins el meu despaig. Uns feien guerra tirant-se els llibres, i altres dos drets demunt la taula d'escriure feien una música, sonant un tambor i una trompeta que'ls havien comprat.

Dins la cuina, sa dòna i sa criada, fregien peix a té qui té, més enceses que un lleu. Jo vaig haver de sufrir les impertinències d'aquesta parentella que Deu m'ha donada i admirar-me de les compres que havien fetes.

A la fi mos posarem en taula; com que no hi cabiem, els infants varen haver de menjar a demunt dos *costureros* que posarem a un recó.

Lo que vaig sufrir durant el dinar, no és, per a contar-ho. Tots ells, com a bons page-

sos, se asseguraren enretirats de la taula, i com que el viatge de la cullera des del plat a la boca resultava llarguet, per tot hi havia brou. Tiraren les espines p'en terra; un que va voler prendre una oliva en la forqueta va pitjar tant fort que rompé el platet i... les olives volaren com coloms d'escampadiça. Els atlots sa barellaren, tomaren les citrines i romperen tres plats: per corretgir-los, les pegaren un parei de bat-culades, i varem tenir moc i llàgrimes per llarc; un que'n duïen amb draps, no sé si sa llet li fé mal o que va esser, però comensà a regalimar d'allò empeguntant sa mare, la qui no va trobar res més cómodo que fer-se neta que amb un torcabocques... ¿I per que vos he de contar més desastres?

A la bona de Deu acabàrem de dinar i comensaren a preparar-se per anar an el tren de les dues.

—Jo vos vui acompanyar— les vaig dir.

—No te desincomodis, ja hi anirem tot sols. Però jo vaig insistir, agafant el capell i donant-los pressa.

Carregats com a muls, amb tots els trastos que havien comprats, partírem cap a l'estació i ja en el portal de ca-meva i a punt de sortir, la meva còna, qui sap lo poc que m'agrada anar amb tals companyies me digué tot baixet.

—¿Però per que els acompanyes?

—Per por que no es refassin i tornin arreta.

PEP DE NA SANTEMA

TEMA D'AVUI

—Avui és dia de glòria, campanetes repicau. I mestrestant, fuetjau lo que mos conta l'història, de tants que en el món cregueren com a vè lo que era fals... ¡Si no fos perque's fongueren les donaria un encals... (Així mestre Xim parlava mestre Xim el faconè, i mestre Xesc l'escoltava, mestre Xesc el carbonè.) —I si no recordau-vos d'aquells que troncs adoraven i los duïen ¡oh golós! carn d'anyell... que se menjaven, D'aquells altres que sens pò damunt un mon plà se creien d'aquells altres que s'en reien de que dugués sanc el cò... (Tot això jo ho he llegit a un llibre ben escrit). —Mes an aquests—perdonau no los nomena la gent així com los nomenau. —¿Vol dir que no és ignocent qui creu coses tan estranyes? —No, perque això son patranyes propis sols dels ignorants. —Idò, digau-me, els sants d'avui a qui donen festa? —La donen a la gent llista qui creu i creu els oracles

dels qui volen fer miracles i sols un en saben fer.

—Qui és aqueix?—No es mesté dir-vos-ho. Vos sou tan viu i no hu veis? ¡Si que dormiu! obriu els ulls trobareu tants que no los contareu en tota la vostra vida...

—Prò—digau-me—Mestre Xim, de que's lo que ara partim.

¡Si som més lletrats que Séneca!

—Lo que teniu molta... *férecia*

i tot vos ho creis...—Així ignorants no n'hi ha aquí.

—No, ignocents, i res més.

—I si no mirau. Només basta veure gent que calla quan tot-hom o se baralla o corre. I aquí, qui hi ha que's mogui...? podeu contar.

—Jo'n sé!—Qui?... —Don... —Res

No digueu noms; 'nau confiat

tot el que sembla que's mou

és que té co que li cou:

Bono Xesc, per acabà,

en pocs mots vui senyalà els qui semblant gent xalesta avui és la seva festa.

—Vos escolt.—Ara comens.

Ignocents, ben ignocents,

són el qui creu arribar

a ser ric pel treballar.

Els qui encara cosa esperen

dels ajuntaments que feren.

Els qui lluiten pel comú

creguent fer bé a qualcú

Els qui van amb bona lè esperant en son valè.

El qui es mou sensa interés

en aquets temps. Els fainés.

Els qui es mostren tal com són.

Els qui creuen que en el món

hi ha senzilla noblesa.

I heu és el qui en la vellesa

i al mig de tants d'embuis

no ha ubert encara els uis.

I ara... comensa a contar.

—No los podria acabar,

ni amb cent anys! No pensis més.

No basta lletgir *papès*

per esser un Salomó...

—Mestre Xim, i aquest senyò

que deis, és un concejal?

—No sigues tan bajana!

era un misser sensa escola.

Així com mosquit qui vola cada mot me va arribà.

Mestre Xim va demanà

dos de scca i l'engolí

d'un modo tan fi... tan fi...

que n'hi vaig pagar altres dos.

I ens digueren mirant-mos:

—Perque convidau les gents?

—Perque som uns ignocents!

—Si es així, molts anys!—Molts anys.

Per negrosos carreranyes

anava pensant, pensant...

que també era el meu sant.

UN CANÇONER.

Esquits i espíres

—Estam d'enhonorabona!

—I això?

—Això vol dir que erem absolutament necessaris; tant necessaris com el barenar del matí. No mos ho haguerem pensat mai fer tanta falta.

—Esplica't, meam, si vols.

—Idò si, homo de Deu. Els diaris, diuen, que moltes vegades havien demanat que se posàs ord a l'estació del tren, i mai ho havien conseguit. Sortim noitros *ignorants*, pegam un crit de pifol... i vet-aquí que ara quant aniràs a pendre billet per tornar-f'en a Santanyi, no té podràs aficar davant ningú. Hi ha un *monicipal* qui fa posar la gent en fila, així com hi arriben.

—Ja m'agrada ferm... Lo que trob és que també hauriem de fer lo mateix en els *teatros*, en els bancs o caixes de crèdit, a les botigues, etc.

—Progressam! Progressam!

Els nostros *amics* millors, és a dir, els més amics de L'IGNORANCIA, són, (mai ho creurien!) els *ajuntaments*. Si no, mirau el de Ciutat.

Un senyor, bon *ignorant*, formà un projecte que'ls retgidors trobaren excel·lent, i li demanaren que anàs a la sala a explicar-los-ho a ells i an el públic; i quant arribà l'hora dels 36 retgidors que componen l'Ajuntament n'hi assistiren... dos!! Que trobau?

Públic si que n'hi havia bastant.

De tot-d'una no afinàvem perque devien haver fet allò. No pensàvem que'l projecte era per fer guerra a l'ignorància! I els qui dirigeixen la cosa pública no volen llum.

Està dit! No farem res. Amb tants de protectors honorífics!

Tenim un balconet a la nostra redacció, tot petit, petit; tan petit que hem de guitar per torn, un darrera s'altre, cinc minutets per hom.

Com que sempre seguit venen amics a fer-se *ignorants*, la gent comensa a sospitar si hi tenim casa joc... o coses pitjors.

Ahir, quant guaitàvem, hi havia just baix del balconet, quatre o cinc jovençants. I un d'ells deia:

—Pujam-hi! Jo duc deu duros. Si les pert... res.

—No; digué un altre. M'han dit que aquí no juguen: no més hi ha quatre beneits qui perden el temps.

Beneits, no; contestàrem boca closa. *Ignorants* només, que jugam a fer més ignorants.

Llegirem a un diari local aquesta *lluminosa* noticia: «La Jornada nuevo rotativo. Hoy se ha puesto a la venta en Palma el primer número de este importante periódico de la mañana.—I més avall afegia: *Es primer número no ha llegado a Palma, pues el día de salida fue*

ron asaltados los talleres por los vendedores y lectores, no dejando número, y hasta peligrando los talleres.

De cada dia nos convecem més de que per llegir els nostros diaris d'informació, és precis esser completament ignorants...

Segons telegrama publicat a un altre diari local, l'Assemblea de la Mancomunitat catalana celebrada a Barcelona l'altre dissabte, fonc presidida p'el Sr. Sol i Ortega.

I el Sr. Sol i Ortega morí ja fa més de quatre anys.

Fiau-vos-ne i preniu notes per escriure l'Història.

BERBES

Una beata d'aquelles xerraines i impertinents se confessava amb el Dr. Janer de la Seu, homo una mica eixut i sense rucs a la llengua.

Un dia li deia ella:

--Pare: he tenguda una visió.

--Si! Veam diguès.

--He vist el Pare Etern...

--I que duia capell amb picos?

--Pare: Vostè se vol riure de mi.

--Una miqueta... Jo fa vinticinc anys que dic missa i encara no he poguda veure una unglan an el dimoni, i tu ja vols haver vist el Pare etern sencer? Sa beata no esperà tot l'eixabuc.

Un pagès amb un nét seu de cinc anys, passava per la plaça de St. Antoni, on hi havia dos forasters qui conversaven animadament. El nin s'embadalí escoltant-los amb gran atenció. I cop en sec se gira an el seu avi, i li diu:

Ja hi xerren malament aqueis dos homos, eh padrí?

«Històric.»

An el jardí de la Reina pujen en el tramvia un ciutadà i un pagès. El cobrador se dirigeix an el primer fent-li senya d'on volia anar. El ciutadà se posà mà al butxacó dels guardapits, tragué una pessa de quatre (0'10 ptas.) i la hi allargà dient:

Alejandro Rossello. (1)

El cobrador se girà an el pagès, qui li allargà una altra pessa de quatre dient tot rebent.

—L'amo'n Miquel de Son Aixelat.

(1) Carrer o avenida de Ciutat.

Cronicó d'Inca

Dissabte, dia 21, morí, repentinament, D. Ventura Maril. Un francès que feia moltíssims de anys que convivia entre nosaltres, donant classes de batxillerat. Parlava de sa Pàtria amb amor i entusiasme. Al cel sia.

—Ha mort, també, la mare de Mn. Tomàs Mora, Organista de la Parroquia. Li donam el pesabé.

—Es estat elegit Catredàtic de segón any d'Hu-

manidats, del Seminari, després d'oposicions, el nostro amic i poeta, Mn. Andreu Caimari.

—Dissapte passat, pareixia que la vaga de sabaters estava amansada. Diumenge tenguerem mití al teatre. An ell parlà En Bisbal, de Ciutat, en termes molts mesurats. No així altres companys seus, que digueren cosa de calar foc a les fàbriques i donaren la culpa de les negatives dels amos an el retgidor i patró Sr. Gelabert.

Al cap-vespre hi va haver reunió, en la Sala, de Patrons i obrers amb En Bisbal. Els Patrons donaren les seves raons perque no podien cedir a l'hora manco de feina.

En el tren de les sis i busques, els ciutadans, partiren essent acompanyats a l'estació per molts de obrers. De tornada a Inca, aquests, es dirigiren a la Sala, a on encara estaven reunits els patrons. Amb actitud amanaçadora intentaven entrar a la casa de la Vila; amb això, D. Pere Cortés, que a-les-hores estava encarregat de la vara, veent que no poria confiar molt de la Guardia Municipal, dret demunt el portal, los digué que se disolguessen i que si n'hi havia qualcun que li faltàs un duro per passar les festes, que ell le-hi daria. Aquests oferiments foren contestats en despreci i amanaces de mort a certs patrons. Demanaren la dimissió del Sr. Cortés, (Conservador). lo que los prometé i ha fet tenir ver, per encarregar-se'n D. Bernat Alzina (liberal).

Prop de dues hores els Patrons, entre los quals hi havia alguns retgidors de l'Ajuntament, estaren sitiats dins la Sa'a, sentint els crits de l'insult dels vaguistes, sensa que la Guardia civil, qui està reconcentrada a Inca, comparagués.

Per fi comperagué la Guardia civil, donà un toc d'atenció i amb baioneta calada logrà desembarassar la carrera de la Sala. Passà el temps, i quant devers les 10 de sa nit els patrons sortiren de la Sala, alguns foren perseguits i apedragats a pesar d'acompanyar-los les Guardies.

Se diu amb molta de insistència, i en treu tota la cara, que aquesta folga fonc atjada per la política vella, i que el dia de Nadal ja contava a nostros pobres obrers més de 15 000 pessetes.

—El Sr. Cortés ha donat, aquestes festes, una partida de pessades de farina a vaguistes pobres.

—Per les passades témpores prengueren ordes menors els amics N'Antoni Font, En Bernat Ramis i N'Antoni Genestra; y D. Sebastia Garau, Diaca.

A tots los felicitam

—El fabricant de teixi's, D. Vicens Enseñat, és estat operat pel famós oculista del continent, Sr. Menacho que és vengut a MaHorca amb la seva senyora i ajudant. L'operació va dir bé i enseguida el Sr Enseñat ja hi vegé.

Mos n'alegram

CORRESPONDENCIA

Za la mort. — Be: mos agrada; però aquest pseudònim, homo, no pot anar. A veure si el canviau.

M. C — El brou és una mica ximple, conveniria hi posaseu més sustància.

Una Seuvetgina. — O Santa dona! Vostè encara treu revert!.. La seva carta tot nos ha alegrat per esser una filla i colaboradora de L'Ignorancia mare. A veure si mos envia qualche joia literària per la nostra bargantella que dessitjam que sempre vaja maca.

EL MILLOR CALENDARI BLOC-CATALA

4 Anys d'èxit creixent! ✻ Preu: 0'50 cts.
De venta en la Llibreria: C. Murta, 5—Inca

TRENCA-CLOSQUES

XARRADA

Amb prima i quarta feràs la costella del murté; si a la prima juntes dos un llinatge trobaràs.

Tercera i quarta juntant darrera el catorze vé, tant contant amb mallorquí com contant en foresté.

I el tot d'aqueixa xarrada és un pobre desgraciat insultat i maltractat fins per la gent educada. El seu nom has de cercar dins la llista popular.

El Segón.

SINCATEGOREMA

Vehicol—Negació—Pronom posesiu
=TEMA D'ACTUALIDAD

ENDEVINAIA

Sols resoldrà aquesta enigma un enteniment despert.

¿Quina cosa és la que pert la gràcia amb el seu bautisme?

FUGA DE CONSONANTS

. e . o . e . o . e . ue . e . e . ia
a . . . o . o . e . e . a . é
. . e . ua . . . i a . e . i . é
. a . . . ' a . . a . au . i . a . ia

Soluciones a lo del número passat.

A la targeta: *Torrent de Pareis.*

Al Sincategorema: *Romani.*

A la fuga de vocals:

Margalida pecat és

que a bon lloc no sigues nada

sa teua cara no és

de ciutadà ni pagès

sinó de monja tancada.

Al acrostic: *coLom, conI, Geneta, aNdiot, bOu, guatla-*

Ra, eAbre, anNara, raCa, gallna, mulA.

Geroglific: *Peresa*

Logròfic numéric: *Carretera.*

CORRESPONDENCIA

Els tres germans:—Be homos: enviau-ne més.

El Capita Aranya: ¿Qui sou?... Ja vos conec! vos exercieu les vostres manyes de trenca-closquédamunt Ca-

Nostra ¿per que no mos ajudau tambe a noltros?

La Compagnia dels morts de fam:—També n'heu endevinades avui unes quantes, tornau hi.

Dos que fan ú:—Be primera.

En Jordi de Son Carlà

PRIMER

concurs de L'Ignorancia

D. _____
creu que el rellotje senyalà
les _____

Firma

Tip. Durán—Inca.